Des de 1961
aspace
Associació de la Paràlisi Cerebral
DECLARADA D'UTILITAT PÚBLICA
Ordre 23/02/1968
Ministerio del Interior

REVISTA OPINIÓ AMB

CONNEXIÓ

Any 2014 / Núm. 25

SUMARI

- **NOVETATS**
  - Presentació CIM **03**
  - Aspace al World Mobile Congress **04**
- **ASPACE**
  - Aspace camina a la Trailwalker 2014 ..... **06**
- **PÓSTER**
  - 25 números 25 portades **12**
- **PERSONALMENTE**
  - Fa 40 anys **15**
- **ENTREVISTA**
  - La figura de l'assistent sexual .. **16**

Proper número:
TOT SOBRE EL CIM

EDITORIAL

25 REVISTAS CONTIGO

Ya hace unos años que colaboro con la revista, formo parte de la redacción. Si no recuerdo mal conocí ASPACE con 24 años (no voy a decir los que tengo ahora, ja ja). Fue a través de un curso de ofimática que realicé en una academia, y me toco hacer las prácticas en un Centro de ASPACE, concretamente en el CTO ASPACE Poblenou.

Desde entonces hasta ahora mi relación con ASPACE ha sido muy estrecha. He trabajado en el CET de ASPACE, formé parte del equipo de fútbol (ganando varias medallas y dos campeonatos de España), y ahora trabajo en el servicio de transporte de ASPACE.

La semana pasada me comentaron que estábamos haciendo el **número 25**, un número especial por lo que significa llegar a ese número, me comentaban que sólo faltaba la editorial...

Es fantástico poder hacerla. He descubierto a lo largo de este tiempo colaborando y formando parte de la redacción, el sentido del trabajo en equipo. Somos un grupo que se ha ido manteniendo estable durante años, con incorporaciones nuevas (sabia nueva), y que hemos ido creciendo y madurando tanto a nivel personal como en las tareas concretas que se les presupone a los redactores de una revista.

Me ha sorprendido gratamente la cohesión del grupo, de los que considero mis amigos, con quien hemos reído, incluso llorado (cuando se fue Josep Maria, a quien en el grupo llamábamos Jack Lennon por su parecido).

Hemos organizado comidas, salidas, talleres.... Quise hacer la editorial porqué, sobretodo quería decir una cosa: ***GRACIAS AMIGOS DE LA REVISTA***, y pedir un deseo: 25 revistas más.

STAFF

Direcció
Rosa Ortolà, Xavi Soteras, Pedro Cordero, Martí Cuixart, Emilia Vicioso, Ramiro Herrador, Miguel Quintero, Jordi Cabrera, Luis Sierra, José Luis Hurtado, Matafaluga, Verònica Pàmies, Manolo Martínez, Merce Serra, Chema Martín, Víctor Herrero y Yolanda Pons.

Suport tècnic
Adrià Domingo, Yolanda Elipe

Impressió i maquetació
ASPACET
Pau Segarra

Coordinació tècnica
Xema Martín

Col·laboració
Míriam Torrella, Xavier Vidal, Ángel Aguilar, David Utanda, Diego Heredia, Yacine, Borja, Satur, Estíbaliz (Treballadors Fundació Vodafone), Anna Vidal, Patricia Burgos& Equip TW, Joan Antúnez, Bianca Parmisano, Familia Rovira, Lluís Farrés, Dra. Francisca Gimeno, Gemma Deulofeu, Pepa Cantatero, José Manuel Pardo, Nico Senillosa, Sandra Martín.

Amb el suport d'Aspace <

ÚLTIMA HORA

ONDAS DE CHOQUE | Cross Over. Estudi Pilot Creuat i aleatoritzat a ASPACE

La Redacció

El proper mes de setembre s'inicia un estudi d'investigació pel tractament de l'espasticitat a la Institució ASPACE. Aquest estudi es realitzarà a les dependències del Centre Pilot de Barcelona.

És conegut per molta gent, els beneficis de la toxina botulínica per tractar l'espasticitat, ara incorporem l'aplicació d'una nova teràpia, que són les ones de xoc radials. Des de l'any 2008, un fisioterapeuta especialitzat del nostre de centre, i Professor de la FCS Blanquerna, Universitat Ramon Llull, en Xavi Vidal, porta investigant sobre els beneficis d'aquesta teràpia amb el suport del Servei de Rehabilitació i el vist i plau de la Direcció Assistencial d'ASPACE. Ara també amb la col·laboració del Departament de Fisioteràpia del centre, vol plantejar una nova proposta. Així doncs, donats els bons resultats obtinguts amb alguns dels pacients del centre, properament s'iniciarà un nou estudi comparatiu entre el tractament amb la toxina botulínica i les ones de xoc pel tractament de l'espasticitat en la musculatura flexora plantar: en aquest estudi els pacients rebran les dues teràpies. Serà una mostra aleatoritzada, a on cada pacient rebrà primer un tractament i posteriorment l'altre i ell podrà experimentar sobre sí mateix els efectes d'ambdós teràpies. És el què en el camp científic es coneix com un Estudi Pilot Creuat i aleatoritzat, un Cross Over.

L'estudi, que començarà el mes de setembre d'aquest any, s'allargarà fins al 2015/16. Llavors en parlarem amb la persona que el liderarà, en Xavi Vidal, per tal de assabentarnos dels resultats i de les conclusions. Esperem que els resultats siguin positius i que així es puguin beneficiar més usuaris de la nostra entitat, i d'arreu. <

EL PROJECTE C.I.M. CENTRE INTEGRAL MONTJUÏC

Míriam Torrella / Directora de serveis comunitaris d'ASPACE

La Míriam Torrella és la Directora de Serveis Comunitaris. Un cop acabada l'obra, li hem demanat que ens faci una presentació del CIM, i de les previsions de futur d'aquesta instal·lació que ja podem gaudir.

Des de l'any 2005, ASPACE ha estat gestant el projecte d'un nou equipament que finalment ha vist la llum. Es tracta de la construcció d'un edifici a la muntanya de Montjuïc, al costat del Centre Pilot Arcàngel Sant Gabriel, que integra una residència, un centre de dia, els serveis centrals d'ASPACE, així com serveis d'esports, rehabilitació, lleure i respir.

A finals de l'any 2013, després de molt esforç i dedicació, la construcció d'aquest equipament es va poder completar.

La ubicació de l'edifici forma part d'una parcel·la delimitada pels carrers dels Tres Pins i carrer del Doctor Font i Quer, al districte de Sants - Montjuïc. Consta de quatre plantes i té una superfície construïda de 5.373,20 m2.

El projecte es concep com un centre obert que dóna atenció a tots els usuaris d'ASPACE, a la vegada que amplia l'oferta de serveis de rehabilitació especialitzats per a persones amb discapacitat a Barcelona.

La residència compta amb 3 unitats de convivència amb una capacitat total de 53 places, i el centre d'atenció diürna té capacitat per donar atenció a un total de 60 persones.

El projecte ha estat possible gràcies a la implicació de la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i el Ministerio de Sanidad, Servicio Sociales e Igualdad però també gràcies a la col·laboració d'empreses i particulars.

ASPACE preveu que el Centre Integral Montjuïc es posarà en funcionament al llarg de l'any 2014. <

Planta Baixa	Vestíbul i punt d'informació
Serveis centrals	Administració
Serveis de rehabilitació i esport	Serveis de lleure i esports
Serveis de lleure i respir	Piscina
	Poliesportiu
	Sala de fisioteràpia
	Sala multisensorial
Superfície útil : 1818,11 m²	Bugaderia
Planta 1a	
Servei d'Atenció diürna	Aules tallers
	Biblioteca i sala audiovisuals
	Menjador i cuina
Superfície útil: 821,04 m²	Office i zona de relax
Planta 2a	
Servei d'acolliment residencial	Punt d'acollida i seguiment
	Unitats de convivència 1, 2, 3
	Atenció mèdica
Superfície útil: 1154,52 m²	Farmaciola
Planta 3a	
Direcció i docència	Direcció
	Staff
Superfície útil : 339,35 m²	Sala de juntes i aula docent

WMC (WORLD MOBILE CONGRESS) LA MEVA EXPERIÈNCIA AL WMC

Ángel Aguilar / Director del CRA d'ASPACE (Centre de Recursos i ajudes tècniques)

Àngel Aguilar, director del CRA (Centre de Recursos i ajudes tècniques), és un dels responsables del projecte Aspacenet i la Fundació Vodafone. És una persona molt implicada i va estar present durant tot el congrés.

Va ser una experiència molt enriquidora en tots els sentits, vaig conèixer gent molt important, vaig veure coses novedoses però per damunt de tot vaig compartir molt temps amb el David, el Diego i l'Adrià. Vam afrontar plegats moltes situacions, algunes noves, d'altres complicades i vam trobar solucions conjuntes que ens van servir per créixer. Gràcies nois!

També agrair el suport i l'empenta de la gent de fundació Vodafone, a ASPACE i al centre de Badalona per totes les facilitats per poder-ho fer i també a les extremadament col·laboradores famílies del David i el Diego perquè entre tots va resultar possible i ens ho vau fer tot molt fàcil. El primer dia ja ens vam espantar per la quantitat de gent que es belluga, l'espai tan gran que ocupava la fira, i com nosaltres presentàvem algunes particularitats ens va costar una mica més el tema logístic de registre i d'arribar a l'estand de Vodafone on havíem d'estar. A més a més la cadira de motor del David no funcionava bé, la qual cosa va limitar la nostra capacitat de desplaçament.

Ràpidament ens van situar a l'estand i vam veure que les aplicacions que s'hi presentaven funcionaven prou bé –Amialcance-, tot i estar en fase de pilot, el David i el Diego anaven enlluernant als visitants, entre els quals hi havia polítics com l'alcalde de Barcelona o diputats del diferents parlaments (europeu, espanyol i català), el CEO de Vodafone, periodistes i altres professionals del món de les comunicacions mòbils, amb les seves habilitats comunicatives, simpatia i adaptació a la situació. L'Adrià i jo mateix anàvem fent la nostra feina de demanar millores de funcionament i noves aplicacions. En principi estava previst que solament seria dilluns i dimarts, però la gent de Vodafone i els propis usuaris es van engrescar tant que també el dimecres va venir el Diego i segur que també hagués vingut el David de no ser pels problemes amb la cadira.

També jo vaig tenir la meva oportunitat de voltar pel recinte i vaig veure com la tecnologia mòbil cada cop més s'imposa i es va fent imprescindible a les nostres vides, i gràcies a aplicacions com Amialcance, aquest "nostres" inclou cada cop a més gent.

Actualment ja estem provant l'aplicació als centres de Badalona i Poblenou, s'ha anat enriquint i ja compta amb un comunicador dedicat –Hermes- que pot, a més a més de dir els missatges, enviar-los per whatsapp. Totes aquestes aplicacions, amialcance i Hermes, estan al play Store, tot i que indiquen fase pilot. Per cert, aquests projectes han estat premiats amb diferents distincions com....<

DEL CENTRE OCUPACIONAL AL WMC

Diego Heredia i David Utanda / Centre d'Integració Social ASPACE Badalona

Diego y David asisten al Centro de Integración social ASPACE Badalona, utilizan sistemas alternativos de comunicación, y están muy interesados en el proyecto de Aspacenet, ya que puede mejorar su autonomía en términos de comunicación y de accesibilidad a las redes sociales y a la telefonía. En colaboración con la Fundación Vodafone asistieron junto a Adrià Domingo y Ángel Aguilar al Word Mobile Congress realizando demostraciones del proyecto, explicando y mostrando los resultados obtenidos hasta el momento. Al Stand acudió mucho público que quedó impresionado, así como personas importantes como el alcalde de Barcelona, Sr. Trias, entre otros. Les hemos pedido que nos explicaran como fue esta experiencia.

Diego Heredia:
Estos días han sido muy especiales y emotivos, nos han venido a ver muchas personas importantes como el alcalde de Barcelona, el director mundial de vodafone, el señor Vittorio Colao, y mucha gente que visitaba nuestro stand de aspacenet, y que se interesaba mucho.

Esta experiencia me ha gustado mucho, el primer día, el lunes, tenía mucho miedo porqué era algo nuevo, y me gustó, nos trataron muy bien. Hemos enseñado una aplicación nueva para discapacitados que nos facilita comunicarnos. Me gustaría darle las gracias a la Fundación Vodafone, a Ángel y a Adri por dar un paso más para poder comunicarme.

David Utanda:
Primero de todo me gustaría dar las gracias al personal de la Fundación Vodafone y a Aspacenet por crear esta aplicación que para mí es el futuro, me dará mayor autonomía y privacidad.

En el Mobile Word Congress enseñábamos una aplicación para tener mejor comunicación entre nosotros, explicábamos qué era y como funcionaba, ha sido una experiencia muy bonita.

Me he sentido muy bien, me han tratado genial, si había algo que no iba, yo lo decía y lo solucionaban.<

L'EXPERIÈNCIA DE COMPARTIR

Yacine, Borja, Satur i Estíbaliz / Treballadors de la Fundació Vodafone

Yacine, Borja, Satur y Estíbaliz fueron las personas de la Fundación Vodafone que compartieron el Stand de Aspacenet con los representantes de ASPACE, David, Diego, Adrià i Àngel. En este escrito nos dan su visión de la experiencia. Aprovechamos para darles las gracias por las mil atenciones que tuvieron con las personas que asistieron de ASPACE, poco acostumbradas a actos de este tipo tan importantes, internacionales, y multitudinarios.

La experiencia de compartir el espacio de la Fundación Vodafone en el Mobile World Congress con David y Diego ha sido, sin duda, lo más positivo de nuestra estancia en la feria.

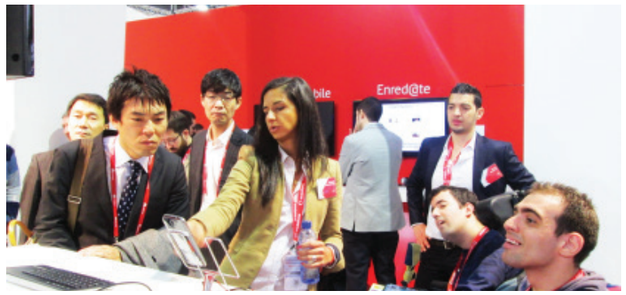

Fueron unos días intensos, en los que se atendió a muchas visitas importantes que siempre se paraban para conocer las demos que enseñaban Diego y David. Pero ellos siempre las atendían con sonrisas y entusiasmo, sin dejar de hacer demostraciones en ningún momento, y mostrando la importancia de lo que puede suponer para ellos tener unas herramientas como las que se mostraban. Hemos disfrutado mucho de poder estar con ellos esos días, porqué ese entusiasmo y esa alegría que mostraban iera contagiosa!

Nosotros que normalmente trabajamos en una oficina, sabemos que la tecnología es importante, pero no somos conscientes de cuánto hasta que no tienes la oportunidad de estar con personas como Diego y David. Después de haberles conocido, hemos vuelto con más energía y ganas para poder mejorar y ampliar las funcionalidades de esta aplicación, porqué nos han hecho sentir que las necesitan de verdad para mejorar su vida cotidiana.

Vodafone quiso aprovechar una ocasión como el Mobile World Congress para dar a conocer el potencial social que tienen las TIC en su clara apuesta por el concepto "Mobile for Good" y gracias a la participación de David y Diego, se pudo constatar el acierto de apostar por la tecnología como herramienta para mejorar la calidad de vida de los grupos vulnerables.

Diego y David, gracias de corazón por dar a conocer nuestro proyecto con tanto entusiasmo. Adrià y Ángel, gracias también a vosotros por todo el apoyo que nos habéis mostrado. Sin duda para nosotros hay un antes y un después gracias a los momentos que hemos vivido con vosotros esos días en Barcelona. Seguimos en contacto. ¡Hasta pronto!<

CRISIS DE IDENTIDAD

Víctor Herrero / La Redacció

Víctor Herrero és una persona que s'ha incorporat al grup fa uns mesos, és un jove amb molta empenta i projectes, i que es fixa molt en el que passa al seu voltant. Amb ell sovint reflexionem sobre el que som i en quin mirall ens hem de mirar. Ell aporta punts de vista diferents, és aire fresc. Diguem que aquest escrit és molt breu, tanmateix que molt potent. Sovint no calen gaires paraules per descriure el que sent una persona en un moment determinat.

No tothom es construeix la seva identitat a la mateixa edat. Jo, per exemple, tinc 28 anys i encara estic buscant el meu lloc. En canvi la gent del meu voltant ja tenen la vida encarrilada.

Tinc amics de la meva edat amb una feina, pis i fins i tot casats. Jo, en canvi, no sé què serà de mi en un futur, encara estic en una etapa anterior respecte els meus amics, i no sempre ha estat així. Quan era petit jo em sentia que tenia les mateixes inquietuds i que tot evolucionava al mateix ritme. A mida que m'anava fent gran els meus amics ja anaven a un altre ritme, fins que tenia 23 o 24 anys, em pensava que ho podia solucionar, que els agafaria... llavors, contràriament al que imaginava, aquella diferència que semblava tant petita es va començar a fer més i més gran. ...

Ara estic començant a aprendre que no he de fixar-me en la gent i sembla que em conec millor a mi mateix, sé el que puc fer i el que no, he deixat enrere els somnis impossibles. <

TRAILWALKER

IPSEN Innovation for patient care

EL PROJECTE SOLIDARI "ASPACE CAMINA" HA ESTAT TOT UN ÈXIT

La Redacció

Com vam avançar en la revista anterior, un grup de treballadors d'ASPACE van participar el mes d'abril a la cursa solidària Trailwalker 2014.

És el major desafiament esportiu per equips del món per lluitar contra la pobresa. El desafiament consisteix a recórrer a peu 100 Km en un màxim de 32 hores. Els equips estan formats per 6 persones, 4 marxadors i 2 de suport que van en cotxe. Els membres de l'equip han de començar, caminar i acabar junts. L'objectiu és lluitar contra la pobresa i la injustícia al món. Per això els equips es comprometen a aconseguir donatius que Oxfan Intermón destina a més de 400 projectes de cooperació, i acció humanitària, comerç just i sensibilització a 40 països.

Aquesta ha estat una experiència magnífica, on han participat a més de treballadors de l'entitat, famílies i nois/es de diferents centres d'ASPACE. Ha estat un projecte que ens ha engrescat a tots d'una manera molt transversal.

Ens fa molta il·lusió a la redacció de la revista explicar-vos com s'ha viscut aquesta experiència i felicitar a l'equip de la Trailwalker 2014 d'ASPACE camina, l'Anna Vidal, la Patrícia Burgos, la Míriam Tur, l'Albert Tribo, el Miquel Guerrero, i l'Adrià Domingo, per la seva generositat i capacitat d'involucrar-nos a tots en aquest projecte. Evidentment els hi hem demanat que redactessin aquesta experiència tant a ells, com a les persones que hi han participat. <

RESPIR A LA TRAILWALKER

Bianca Palmisano / Coordinadora Aspace Llar

Blanca Palmisano, és la coordinadora d'ASPACE Llar, servei que va organitzar un cap de setmana de respir per tal de seguir i animar la cursa. És d'aquelles persones que ha treballat molt per fer que nois i noies dels centres d'ASPACE hi participessin.

Per als nois i noies que van participar al RESPIR que va coordinar ASPACE Llar ha suposat una experiència sense igual en les seves vides, veure com el treball de preparació de mesos, la creació de material d'animació, la compra i venda de samarretes, clauers i altres, la participació en l'estand a la Avinguda Diagonal per recaptar amb la venda de roses per Sant Jordi, tot un esforç recompensat, tot un objectiu aconseguit, treballar com a equip, treballar per a ells, per a nosaltres, lluitant junts contra la pobresa.

Per ASPACE Llar ha estat una experiència inoblidable, quan vam poder pujar al pòdium i celebrar amb l'equip d'ASPACE CAMINA l'assoliment obtingut, plorant amb ells, rient amb ells, perquè hem anat gaudint cada quilòmetre, cada minut del recorregut. GRÀCIES ASPACE CAMINA, mai oblidarem aquesta TRAIWALKER 2014.<

AJUDAR A AIXECAR UN TROFEU

Anna Vidal / Coordinadora Aspace Esports

Anna Vidal, cap d'esports, fa més de 10 anys que treballa a ASPACE, ha portat el pes de la coordinació d'aquest mega projecte, s'ha buidat. Forma part de l'equip de suport dels corredors.

El passat 26 i 27 d'abril vam fer la TrailWalker amb l'equip d'ASPACE Camina. Érem 4 marxadors i 2 persones de l'equip de suport.

Personalment va ser una experiència molt enriquidora i molt intensa.

Vam començar a organitzar-ho cap el mes d'Octubre, quan a una companya nostra se li va ocórrer la idea de participar-hi. A partir d'aquí vam començar a pensar de quina manera podíem participar-hi, a qui li agradaria implicar-s'hi... Des d'aleshores ens vam evocar en una infinitat de reunions, de buscar informació i pensar de quina manera plantejàvem aquest projecte per tal de sumar el màxim de recolzaments possibles. Al principi va ser difícil, sabíem que era un projecte molt gros, i que engrescar a la gent seria complicat, però la gent que es va anar pujant al carro ho feia creient molt en aquest gran projecte, així que tot i les dificultats no vam deixar mai de creure-hi.

A mida que passàvem els mesos anàvem implicant a més gent, més serveis d'ASPACE, elaboràvem l'estratègia, la infraestructura que necessitaríem aquells tres dies d'abril. Passaven els dies, les reunions, trobades, hores davant l'ordenador, trucades, quadrar números..., tot per organitzar un sol cap de setmana!!

Finalment va arribar el gran dia. No sé la resta dels companys, però jo estava més nerviosa per veure que per fi havíem arribat fins a la línea de sortida que no pas pels 100km que havíem de fer encara!

Un cop allà, ja estava tot fet, tot organitzat i preparats per gaudir de l'experiència... la Oxfam Intermon TrailWalker 2014 ens esperava!!!

L'equip de suport el formàvem la Míriam i jo. La nostra tasca era donar suport logístic per tal que l'equip de marxadors no els faltés de res, des d'alimentació, roba, massatges, ànims...

És cert que quan explicàvem a algun familiar o amic que faríem la TW, molts ens preguntàvem si caminaríem els 100km. Quan dèiem que formàvem part de l'equip de suport canviaven la cara..." ah, però això és molt fàcil, no teniu tan mèrit, doncs aneu amb cotxe!!" Així que amb els comentaris de la gent la Míriam i jo partíem de la base que érem la part invisible de l'equip, que no es veuen , però nosaltres sabíem que érem necessàries. A partir de divendres nit vam començar a organitzar motxilles, alimentació personalitzada per a cada marxador, farmaciola, gestionar les despeses del cap de setmana.... Intentàvem que els marxadors només s'haguessin d'ocupar d'una sola cosa...de posar un peu davant de l'altre.

"EN LA VIDA, COM EN LA CURSA SEMPRE HI HA ALGÚ VETLLANT PERQUÈ TOT SURTI BÉ"

En cada punt de control els anticipàvem on érem, demanàvem què necessitaven, si tenien alguna incidència o si volien alguna cosa especial. Així passàvem les hores. La Míriam i jo corrent amb la furgo, buscant els millors llocs, parant i desparant la taula, repostant el menjar de les motxilles. Era com si nosaltres anéssim fent les coses i en quan arribaven ells, les nostres necessitats quedaven aparcades per atendre'ls a ells. Això es va fer més palès quan va arribar la nit, el cansament va aparèixer, juntament amb la pluja i el fred. La Míriam i jo també estàvem fatigades, una de nosaltres estava malalta i no havíem dormit, quasi ni menjat, havíem carregat i descarregat la furgo unes mil vegades, assecat mitjons i mil coses més.... Però en quan va arribar l'equip, a les 12 de la nit a Girona, amb un esgotament brutal, llagues i mal de peus, estrebades musculars i un d'ells amb un principi d'hipotèrmia, la Míriam i jo, sense pensar-nos-ho vam entendre que era allà on més ens necessitaven. Vam donar menjar, abric, i facilitar-los perquè poguessin anar al fisioterapeuta i al podòleg. Vam treure de dins al millor psicòleg i animador perquè no decaigués la motivació i continuessin fins arribar als 100km. Un cop havien carregat piles, els acompanyàvem per emprendre de nou el camí, i tornàvem a quedar soles i organitzar ja la següent parada. La nit va ser llarga i molt dura, gràcies a la rapidesa de la Míriam vam aconseguir uns matalassos per descansar una estona (que li va costar lo seu fer-se amb ells!!) i varem anar passant les hores fins la sortida del sol. I minut a minut s'acostava el final d'aquest repte.

Vam tenir la sort de poder caminar l'última etapa amb l'equip, cosa que ens va ajudar a posar-nos a la seva pell, a compartir també el protagonisme amb ells.

L'arribada a la meta va ser molt emotiva, emocionant i indescriptible. Vam ser rebuts com herois, la culminació perfecte de tants mesos de preparació , reunions, maldecaps i alguna nit d'insomni, i la veritat...no podria haver estat millor! I no només s'acabava la cursa, sinó que l'havíem gaudit moltíssim i juntament amb nosaltres tota la gent que ens ha acompanyat durant aquests mesos, que ha fet possible aquest somni i que físicament o de pensament estaven amb nosaltres a dalt de tot de l'escenari. Vam vessar moltes llàgrimes, algunes de cansament i moltes, moltíssimes, d'emoció.

És difícil descriure el que un sent en aquests moments, però des de la posició amb la que hem estat la Míriam i jo durant la cursa, hem vist la importància de la gent que hi ha darrere d'un triomf. En la vida, com en la cursa sempre hi ha algú vetllant perquè tot surti bé, perquè puguem assolir els nostres èxits, i és tant plaent aixecar un trofeu com facilitar i ajudar que algú pugui fer-ho.<

CAMINAR 100KM.

Patrícia Burgos & equip TW / **Treballadors d'ASPACE**

La Patri afegeix aquest repte al seu currículum després de participar també fa sis anys en un altre repte organitzat per ASPACE Esports, " la volta a Formentera nedant", la patri parla en nom de tot l'equip que va fer la cursa.

Caminar 100 km... seríem capaços d'aconseguir aquest repte com a equip, arribar els quatre junts a la meta?

Quan una idea que va sorgir com un repte esportiu i personal entre amics acaba convertint-se en un projecte que involucra a tants departaments, companys i nois, la única opció és arribar; però al llarg de tants mesos de preparació van sorgint dubtes, al principi ho veus lluny, però poc a poc la data es va apropant. Passat el Nadal vam començar la nostra posada en forma personal, i després van començar els entrenaments en grup; compatibilitzar agendes, matinar els caps de setmanes...no va ser fàcil, però vam anar fent alguns entrenaments, menys dels que hauríem volgut.

I entre entrenaments, gestions i preparatius diversos va arribar el gran dia, estàvem neguitosos i emocionats a parts iguals. La primera nit compartida es van notar l'emoció i les ganes, no vam dormir gaire, masses emocions acumulades, però per fi va sortir el sol i aquí culminaven tants mesos de preparació i començava el gran repte esportiu.
Ens vam trobar amb el Dani Rovira, que iniciava els primers quilòmetres amb nosaltres.

A mi personalment em va costar arrencar, però l'ambient era genial, tothom ens animava des dels cotxes de suport i ens animàvem també entre equips, envoltats d'un paisatge inigualable. La primera tirada llarga va ser fins a Sant Feliu de Pallerols, on vam parar a dinar; allà hi havia l'equip de suport amb els macarrons preparats, no sabíem la gana que teníem fins que vam seure a dinar. Després d'un bon plat i un cafè vam continuar fins a Anglès, al quilòmetre 39. La rebuda va ser molt emotiva: ens tornava a esperar el nostre equip de suport, els nois i monitors del respir, els voluntaris i més companys que es van afegir. Vam tornar a menjar i rebre massatges als peus, a l'esquena.. vam ballar amb uns gegants, no podíem demanar més energia positiva per continuar.

I d'aquí fins a Girona va començar una de les parts més dures; el cansament es començava a fer palès, es va fer de nit i va refrescar l'ambient; tots vam arribar molt cansats al poliesportiu de Girona cap a les 22h, tots amb molt de dolor, alguns amb rampes als dits dels peus i d'altres no massa lluny de la hipotèrmia. Unes hores a Girona amb els fisioterapeutes i els podòlegs, una mica de menjar i abric i l'afecte de l'equip de suport ens van anar molt bé, però va començar a ploure. Tot i així no podíem parar, l'objectiu era arribar fins a Cassà de la Selva a fer nit; cap a les 12h. vam tornar a sortir.

Aquest va ser sens dubte el tram més dur, amb la pluja i la foscor, els equips cada cop més dispersos i un de l'equip lesionat; per allà van aparèixer unes companyes de feina per caminar un tros amb nosaltres i ajudar-nos en el que podien, mentre l'equip de suport ens preparava els matalassos i roba seca per l'arribada. 15 km després arribàvem a Cassà, a les 3.30h de la matinada, esgotats, mullats i amb mal per tot el cos, però contents d'estar allà, de retrobarnos tot l'equip i ara sí, convençuts de que arribaríem.

Després de descansar 2 horetes, abans de les 6h del matí tornàvem a caminar, cansats però animats, amb la panxa plena i un dia espectacular i solejat per davant.

El tram de diumenge era relativament curt i l'estàvem fent espectacularment ràpid, els equips ens preguntàvem com ho fèiem per estar tan frescos, però no ho estàvem pas, buscàvem la motivació intentant atrapar als equips que teníem davant..com havíem fet tot el camí.
I així posant un peu davant de l'altre i l'altre al davant del primer durant hores i hores i quilòmetres de converses compartides, moments de broma, de dolor, d'estar tristos, d'estar contents, de trobar-nos amb diferents amics, companys, voluntaris, famílies que van arribar els darrers quilòmetres, on el Dani Rovira i el Diego Heredia feien el tram final amb nosaltres. També en aquest últim tram s'hi va poder afegir el nostre equip de suport i la Míriam Torrella. Després de més de 90 km, dos dies de quasi no dormir i tot un cap de setmana caminant estàvem arribant... no podíem més, ens feien mal els peus, ens feia mal tot, però no podíem parar.

L'arribada va ser espectacular, més de 40 persones entre companys, voluntaris i nois de l'entitat, famílies nostres, dels nois, amics que ens van rebre amb cava i serpentines; el "whatsapp" que no va parar de sonar tot el camí per interessar-se per nosaltres, la gent que no va poder ser-hi però que ens va recolzar des del principi, la il·lusió dels nois de l'entitat, els missatges d'agraïment i de felicitació posteriors, van ser molt més del que podríem haver somiat el dia que vam decidir tirar endavant el projecte. L'emoció va ser indescriptible, molts no van poder evitar que li caiguessin les llàgrimes, fins i tot va desaparèixer per un instant el dolor, el patiment, el cansament, tots estàvem saltant amb gran alegria i plenitud.

Nosaltres quatre no vam fer res, només posar un peu davant de l'altre, es fàcil caminar 100km quan tanta gent t'empeny, és fàcil ser solidari quan tens aquest suport durant el camí. Gràcies a tots per ensenyarnos que no només era possible, sinó que era molt millor del que imaginàvem.<

CARTA D'AGRAÏMENT SINCER A ASPACE CAMINA

Lluís Farrés / **President de l'Associació ASPACE**

En Lluís Farrés, president de l'Associació, i la seva família, també van participar, seguint en directe part de la cursa, concretament en l'etapa que acabava a Anglès, i fent un vídeo. En Lluís Farrés va fer aquesta carta d'agraïment a l'equip de treballadors d'ASPACE que va fer possible aquesta experiència.

Benvolguts tots i totes,
Aquest cap de setmana hem viscut una experiència molt especial, tots els que formen part d'ASPACE ens hem sentit orgullosos dels nostres professionals, dels nostres usuaris, dels nostres amics.

Us vull transmetre la meva emoció i la meva gratitud com a president de l'Associació i com a pare de la Regina per haver pogut compartir aquest cap de setmana, a estones en persona a estones a distància, i notat l'estimació, la cohesió, la solidaritat i la generositat de tots els que treballeu a la casa. Accions com aquesta marquen una diferència en les organitzacions, accions com aquesta proposades, organitzades i desenvolupades per vosaltres i pels usuaris i amb els usuaris són molt apreciades i necessitava fer-vos-ho saber.

Aquest cap de setmana han passat coses màgiques, hem rigut, hem patit, ens hem emocionat tots junts: nois, noies, professionals, pares, mares, germans, amics, amigues.... tots hem estat pendents d'un equip de corredors fantàstic: l'Adrià , el Miquel, l'Albert, la Patri, el Dani, el Diego, l'Anna, la Míriam, hem estat donat suport als nois i noies que han passat el cap de setmana a la zona , i que han estat una peça fonamental de l'èxit del projecte: la Patrícia, l'Hèctor , la Sandra, l'Èrica, el Javier, el Diego, el Miquel, l'Anna, el Marc, la Raquel.... tots ells acompanyats pel fantàstic equip d' ASPACE Llar: la Bianca, la Patrícia, el Carlos, el Raúl, la Latefa, la Mònica, tots els companys que han pujat també un moment o altre a donar suport i tots els que estaven donant ànims i pendents tot el dia i nit del whatsApp.

Tots ens hem sentit molt orgullosos de compartir aquest projecte amb vosaltres, la gent d' ASPACE. Sempre he pensat que tots i totes les que treballeu amb els nostres fills sou especials i moments com aquest ens ho refermen: gent solidària, alegre, entusiasta, treballadora, engrescada, motivada, ferma, gent de veritat que parla i treballa des del cor i els nostres fills que de vegades tenen dificultats per entendre altres missatges però que entenen perfectament el llenguatge que va de cor a cor.

Moltes felicitats i moltes gràcies a tots i totes, aquest és l'ASPACE del futur, aquesta és l'organització que m'encanta presidir i que compta amb tots vosaltres!

Una abraçada ben forta!

LA TRAILWALKER 2014. UNA GRAN EXPERIÈNCIA COMUNA

Joan Antúnez / **Fisioterapeuta de l'escola d'ASPACE i voluntari de la TW**

Joan Antúnez, treballa a l'escola del Centre Pilot és fisioterapeuta, va participar de voluntari, acompanyant al Dani Rovira , ha estat una persona molt implicada en el projecte i va seguir la cursa en directe anant a la sortida, arribada, i a diferents etapes.

Abans de qualsevol opinió, sentiment o comentari; m'agradaria recordar que aquesta aventura anual, és la gran aventura diària per milers de dones africanes en la recerca de l'aigua per poder viure. Així dons ja tenim el primer i principal repte; ser solidaris amb els que pateixen la manca d'aigua.

Per una altra part, uns mesos abans de la gran caminada, apareixen uns companys, que no sé com ni amb quines forces ens van animar i convèncer que aquest repte va amb tots i sí: "Aspace comença a Caminar", lentament però tots anem caminant i aportant el nostre granet de sorra. Aquest granet es fa amb samarretes, parlant de la cursa, fent primers preparatius, etc.

Sense massa preparatius i gairebé sense adonar-nos (just després de setmana santa), ens trobem amb el dia assenyalat. És en aquest moment quan jo personalment veig la magnitud d'aquesta fita per a ASPACE. Es forma un grup de wassap d'unes 60 persones, ens donen un diploma de reconeixement a la sortida i apareixen diferents grups de persones per donar suport moral i físic a 6 companys molt bojos, que ja fa temps que creien en aquesta gran caminada com una unió d'esforços personals per empènyer el nostre col·lectiu.

A nivell personal ha estat una experiència molt enriquidora per diferents motius. Tenir la possibilitat de fer tàndem amb el Daniel Rovira, podent prendre la sortida juntament amb més de mil persones excitades pel moment, és una sensació molt especial. Però el més important és que en aquests 5 o 8 primers quilòmetres tothom es desitjava sort i en especial a l'equip d'ASPACE Camina.
Igualment d'enriquidor va resultar veure a 6 persones d'ASPACE com etapa rera etapa estaven cada vegada més segurs del que feien i al mateix temps il·lusionaven als que hi eren i als que fèiem un seguiment a distància. Com vaig agrair aquesta transmissió d'unió.

Voldria finalitzar dient que hi ha molts camins perquè ASPACE camini; aquest va ser un amb molts protagonistes; n'hi poden haver més amb molt més protagonistes.

Gràcies a tots aquells que han fet possible la meva participació en aquesta petita aventura!<

ASPACE CAMINA. Gràcies !

Família Rovira Casas

La família Rovira porten molts anys vinculats a ASPACE, des de la seva època a l'escola del Centre Pilot. El Dani sempre ha gaudit amb l'esport i aquest era un repte en el que no podia faltar. La seva família s'ha implicat al màxim en la Trailwalker.

Un bon dia vam rebre una trucada dels monitors d'ASPACE Esports comunicant-nos que havien pensat en el Daniel per fer la cursa de la Trailwalker. En un principi vam dir que sí i quan va arribar el Daniel a casa ho vam estar parlant i ell va dir que volia participar-hi. Vam tornar la resposta dient que sí, que d'acord. Pensàvem que això de la Trailwalker era una cursa "normaleta", però amb el pas dels dies i a mesura que anàvem rebent informació, ens vam adonar que allò era quelcom més i que calia pensar-ho i organitzar-ho molt bé. Com a resultat d'una xerrada familiar, vam decidir col·laborar i participar-hi amb totes les conseqüències fins al final.

Com a familiars d'un usuari d'ASPACE, nosaltres hem estat socis, hem participat i hem col·laborat sempre amb l'AMPA, però això creiem que forma part del guió de qualsevol pare. El fet de poder participar en un esdeveniment d'aquesta magnitud i sent organitzat pels monitors dels nois ha suposat per a nosaltres una gran satisfacció, no comparable amb res de tot el que havíem viscut fins ara. Com a familiars del Daniel, l'hem vist gaudir de tots els preparatius previs a la cursa, interessant-se per tots els detalls de l'esdeveniment.

"GRÀCIES PER INVOLUCRAR, NO NOMÉS ELS NOSTRES FILLS SINÓ TAMBÉ A LES FAMÍLIES"

Durant tot el cap de setmana que va durar la Trailwalker va estar molt participatiu, alegre, emotiu, en definitiva, han estat uns dies molt feliços per a ell. Per a nosaltres, és molt d'agrair que uns nois/es que viuen el dia a dia amb els nostres fills, els engresquin per poder participar i formar part del seu temps de lleure i al mateix temps, fer que els familiars, ens involucrem en un projecte del qual ells són el motor.
La sortida d'Olot, l'arribada a Anglès i l'arribada a Sant Feliu de Guíxols, on després de 27 hores caminant els participants de l'equip ASPACE Camina va tenir el gran gest de donar tot el protagonisme al Diego i al Daniel, són moments que no es poden explicar, s'han de viure per saber el que vam poder sentir en aquells instants: solidaritat, alegria, satisfacció, orgull i sobretot, moltíssima emoció.
És un desig nostre donar les gràcies a la Patri, l'Adrià, l'Albert, el Miqui, l'Anna i la Míriam per tot l'esforç i la il·lusió que van depositar en aquest projecte, però sobretot per saber involucrar, no només als nostres fills, sinó als pares que vam poder acompanyar-vos en diferents moments. Han estat uns dies fantàstics que mai oblidarem. Com hem anat dient durant tots aquests dies: gràcies, gràcies i gràcies.

Per cert, ja us estem esperant per a la propera!!

HOY NECESITABA DORMIR

Rosa Ortolà / La Redacció

Hola gente,
Hoy necesitaba dormir. He ido a la piscina, he hecho diez piscinas de veinticinco metros, no es mucho para la gente corriente, para mí sí, he salido y me he tumbado un rato en una hamaca a tomar el sol, la piscina es cubierta pero tiene la cubierta transparente y deja pasar el sol. Vivo en un barrio bien de Barcelona y eso también influye en los equipamientos aunque sean municipales de gestión privada. Aún no hay mucha gente, la piscina se abre al público en general en verano, pagando una entrada de un precio considerable para ser municipal, por muy de gestión privada que sea pero ¡Claro, está en la zona alta y eso se paga! Después me he duchado y vestido y he vuelto a casa. He comido, he mirado el correo, he hecho cuatro tonterías con el ordenador y le he dicho a mi madre que me tumbaba un rato en la salita que es donde está la televisión y es mi habitación a la vez. Ser cinco hermanos es lo que tiene. Yo soy la mayor, después mi hermana y después los tres chicos. Ahora sólo vivimos aquí mi madre y yo pero ella nunca ha querido cambiar la distribución de la casa por si vienen mis hermanos. No suelo tumbarme en el sofá de la salita, que por la noche es mi cama, porqué no dejo sentarse a mi madre, o a quien esté en casa, a ver la televisión pero hoy lo he hecho pensando que mi madre me despertaría cuando empezase la película que quería ver pero no, hoy mi madre ha ejercido de madre y me ha echado una mantita encima y se ha sentado en una silla ¡La pobre ha estado sentada en la silla el tiempo de dos películas! Yo me he despertado al final de la segunda ¡Menuda siesta por Dios!

"ME DA POR PENSAR Y NO ES BUENO PENSAR TANTO"

Mi madre me ha echado una pequeña regañina "¡Haberte acostado en mi habitación o en la de tus hermanos! ¡Claro, no duermes de noche!" Lo peor es que tiene razón, soy noctámbula, en eso me parezco a mi padre, tampoco dormía mucho por la noche pero cumplía todo el día y se quedaba dormido en se orejero después de comer y, a veces, lo pillé dormido en el despacho de nuestra empresa familiar, en Pego (Alicante), aunque él juraba y perjuraba que estaba con los ojos cerrados pensando, entre nosotros, yo también lo digo a veces. La empresa familiar ya no existe, como mi padre y, las vueltas que da la vida, en esos terrenos se construyeron pisos y yo tengo uno hace un año, con su correspondiente hipoteca.

Total, quería haber salido a hacer unas cosas y no he salido, he dormido y ahora estoy escribiendo de madrugada. La inspiración hace días que me ronda pero no pilla trabajando porqué pienso: "¡Total por una hora, no me da tiempo a hacer nada!" Me da por pensar y no es bueno pensar tanto. Bueno, voy a ver si hago cuatro tonterías más, me tomo mi chute nocturno y me acuesto.

Buenas noches y buena suerte. <

CONNEXIÓ 25

connexions amb tu

REVISTA D'OPINIÓ AMB

SUPERANDO LA PARÁLISIS CEREBRAL CONCLUSIÓN FINAL Y PERSONAL LA SENSIBILIZACIÓN Y ACEPTACIÓN SOCIAL

Manolo Martínez / La Redacció

LA SENSIBILIZACIÓN Y ACEPTACIÓN SOCIAL SÓLO LLEGARÁ CON LA SENSIBILIZACIÓN Y ACEPTACIÓN DE LOS PROPIOS AFECTADOS Y SUS FAMILIAS.

Cuando seamos capaces todos de ver la pc como una condición más de la persona, cuando no nos dejemos llevar por el aspecto físico, por los miedos, la frustración o los perjuicios generacionales y heredados, cuando aprendamos a ser nosotros mismos, a ver las cosas y a asumir nuestro propio criterio, retos, victorias y derrotas, identificando las realidades positivas y negativas que interfieren en nuestro desarrollo personal, a partir de ese momento será cuando estaremos realmente dentro de la normalidad como todo el mundo, y sólo entonces podremos empezar a decidir y a vivir nuestra propia vida.

En el momento en que entendamos que la pc no es una enfermedad y de que a pesar de tener dificultad de movimiento y de comunicación éstos siempre se pueden superar y mejorar a través de la fisioterapia y de ayudas técnicas precisas y concretas en cada caso, y sobretodo, en el momento en que todos nos consideremos personas igualmente válidas al margen de los comentarios ajenos y de las actitudes paternalistas que no sirven para nada. Cuando miremos los obstáculos de forma objetiva con la firme intención de superarlos y no de sentirnos vencidos. Sólo en ese caso tendremos posibilidades reales de encontrar y recibir el empujón necesario para poder superar la pc y ser una persona más.

Empleo la palabra empujón pues sólo puede ser ayudado aquel que quiere ser ayudado, aquel que se esfuerza, se ayuda a sí mismo y está receptivo a poner en práctica toda la información recibida con la firme decisión de procesarla y utilizarla a su favor. De lo contrario, es imposible ayudar a quienes sólo ven problemas, limitaciones y se consideran y se comportan como una víctima incomprendida del sistema, resignada e incapaz de actuar y de ver más allá.

Mientras la persona y su entorno sigan sumidos en el victimismo cómodo y autocomplaciente, en los miedos, en la frustración, los complejos absurdos y en la infravaloración personal nada les será efectivo. Mientras se sientan inferiores a los demás serán siempre personas paralizadas e incapaces de superarse, de rehabilitarse y de llevar una vida normal.

Si realmente deseamos evitar esto y superar aquella situación que no nos gusta, es necesario cambiar el chip y elaborar un clima positivo de estimulo, de apoyo, de acompañamiento, de esfuerzo y de crecimiento físico e intelectual para que la persona desarrolle todas las habilidades necesarias para ello.

Con todo esto también me refiero a aquellos casos, en los cuales, además de alteraciones físicas existan también cierto grado de retraso mental o problemas de aprendizaje en la persona, son casos donde se hace mucho más necesaria una correcta estimulación y un intenso acompañamiento tanto físico como emocional a la persona para poder fomentarle un desarrollo optimo e integral. Pues si son tratados como niños toda la vida sólo conseguiremos perpetuar sus limitaciones y su fascinación infantil, por consiguiente, no les estaremos ayudando en absoluto, sino que les estaremos alejando cada vez mas de la realidad. Por ello hay que hablarles desde la estricta normalidad y desde la exigencia de una conducta y un comportamiento adecuado a cada situación.

He observado que todavía hay muchos afectados y familiares que aún se quejan de que la sociedad no les acepta, pero en mi opinión no es tanto un problema social sino un problema de actitud de la propia persona y su entorno, pues si realmente buscamos su integración, además de quererles y de escucharles, también hay que hablarles, apoyarlos y tratarlos exactamente como a una persona más para que puedan desarrollarse como tal.

La integración es un derecho pero sobre todo es una actitud que debe empezar en casa, si a una persona con discapacidad se le estimula y se la trata como a una persona más, lógicamente, el resto de vecinos y de la sociedad imitará la conducta y también lo harán ,sí o sí, y de esta forma la integración será una realidad desde el primer momento. Pero si la propia familia o educadores ya la tratan de una forma diferente, entonces, no esperemos que la sociedad la vea normal.

De niño estudié unos años en un colegio de educación especial donde conocí a muchos otros niños que hubieran podido avanzar y llegar mucho más lejos simplemente con una mayor confianza y constancia de sus profesores y familiares, con una visión mas objetiva y sensata en la tarea de fomentarles las habilidades personales, sociales elementales y básicas en toda persona.

Los profesores y educadores no son pc pero saben perfectamente que una persona afectada de pc puede aprender y llevar una vida responsable y normal con los recursos necesarios, lo que pasa es que a veces hay que tomar la iniciativa y preguntarles directamente para obtener las respuestas que buscamos.

Si esperamos pastillitas mágicas creo que no las hay ni las venden, pues todo está en las personas y en sus mentes, en la capacidad de visión objetiva y en la constancia. Son capacidades que todos tenemos y que a veces están dormidas pero podemos despertarlas y que nos den la fuerza necesaria para ayudarnos a nosotros y a los que aún siguen dormidos.

Entendiendo que el concepto de superación de la pc debe ser igual al hecho de poder desarrollar una vida normalizada, reconociendo cada limitación y las ayudas concretas que sean necesarias en cada caso. Mi conclusión personal es: SÍ, POR SUPUESTO QUE LA PARÁLISIS CEREBRAL ES SUPERABLE. Siempre y cuando sea esa la firme decisión y propósito real de la persona y su entorno. <

FA 40 ANYS

La Redacció

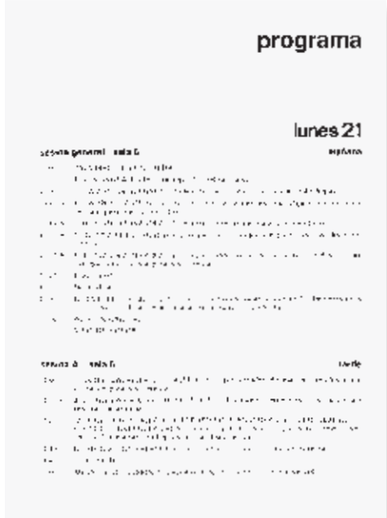

Durant els anys que portem fent la revista "Connexió ASPACEA", els nostres lectors, col·laboradors, i gent que ens segueix i que aprecia la funció divulgativa de la revista ens ha fet arribar documentació de la història de la nostra associació, en algun cas veritables joies, com uns retalls dels diaris de l'època de la inauguració del centre pilot del 1961.

En aquest cas, i remenant la nostra petita "hemeroteca" hem trobat el programa del que va ser el primer simpòsium de Paràlisis Cerebral que es va celebrar a Espanya, organitzat per ASPACE Barcelona. Tot just aquest any es commemora el 40è aniversari d'aquest esdeveniment.

Com diria el Serrat "encara tinc força i em sento bullir la sang", en la cançó "Fa vint anys que tinc vint anys", podem dir que l'associació no ha parat de bullir, de generar, d'avançar en tots els sentits. Han passat 40 anys d'aquell primer i pioner simpòsium, que no ha estat l'únic, ja que a l'any 2001 es va celebrar el tercer, on alguns de nosaltres no solament vam assistir sinó que vam participar activament. Del segon simpòsium no em tenim notícies...

Volem compartir amb vosaltres el programa d'aquell primer simpòsium, en aquella ocasió es va parlar, d'etiologia, temes mèdics, teràpies, pedagogia, sociologia... Van ser tres dies de ponències, on hi van participar moltes persones que han passat per ASPACE, com la Dra. Coromines, el Dr. Ponces (president del simpòsium),o el Dr. Cruz entre d'altres, i d'altres a nivell internacional com el Dr. G. Tardieu, o el Dr. Grenier.

En la carta de presentació del doctor Ponces que va fer en el simpòsium, no sembla que faci 40 anys, ja en aquell moment es parlava de la importància del diagnòstic precoç, i de l'estimulació precoç, així com de la actuació terapèutica i rehabilitadora. En aquella carta feia la següent reflexió: "El paralític cerebral és davant tot, un nen, un adolescent, un adult, en definitiva un home que presenta una paràlisi cerebral. Aquesta veritat, aparentment vulgar i coneguda, ha d'estar present tant quan el nen necessita dels suports, ajudes, i estímuls necessaris per créixer, com quan l'adult necessita dels suports, ajudes i estímuls necessaris per realitzar-se. Nen o adult, tenen com a ciutadà uns drets i deures dels que no poden abdicar. No només tenen tot el dret a ser admesos a la societat sinó a que aquesta sigui el mitjà adequat per el complet desenvolupament de les seves possibilitats". Aquesta frase és totalment vigent en l'actualitat, potser canviaríem la literatura de la mateixa però el missatge, el fons, és totalment aplicable 40 anys després. És per reflexionar, no? Estem igual 40 anys després?, és evident que no, però ...

Pel que hem pogut saber a través de persones que van assistir i participar en aquell congrés, com el Jordi Rietos, es veu que va ser tot un esdeveniment, i tot un èxit. Fa 40 anys. Cal dir que aquest any no només se celebra aquesta efemèride, també es compleixen 40 anys de fets tant dispars com la mort d'en Puig Antich, com el 0 a 5 del Barça - Reial Madrid al Bernabeu amb el Cruyff, a qui van batejar com el "holandes volador" , o el triomf del mític grup Abba amb la famosa cançó "Waterloo" a Eurovisión.

Bé, si algú vol veure, o vol tenir a les mans el programa del I simpòsium de paràlisi cerebral celebrat a Barcelona l'any 1974, només cal que ens ho digui a través del mail: connexio@aspace.cat <

RAMON MOLINAS FOUNDATION

ENTREVISTA 4X4

La redacció

En aquesta entrevista 4X4 volem posar sobre la taula un tema complex, un tema del qual ja fa un temps que s'està parlant en els mitjans de comunicació i en l'entorn tant professional com acadèmic en els col·lectius de persones amb diversitat funcional. És l'assistència sexual.

És un tema complicat i on sovint poden haver opinions molt diferents. Persones que troben aquest servei com un servei qüestionable, i d'altres que en aquest debat són pròxims al model d'assistència personal en l'exercici de la sexualitat. No existeix cap normativa sobre el tema, ni a Catalunya, ni a Espanya. L'únic país europeu on està legislat és a Suïssa, i també funciona aquest model a Bèlgica i Holanda. Volem agrair a aquestes quatre persones que hagin participat d'aquesta petita entrevista, en un tema realment controvertit i del que costa parlar.

ASSISTENT SEXUAL?

Dra. Francisca Gimeno. Metgessa rehabilitadora del Centre Pilot ASPACE.

- ¿Creus que estaria bé generar un marc legal en relació al tema de l'assistència sexual?.

Estaria be que la societat, en general, considerés la sexualitat de la persona amb discapacitat com el que és la sexualitat per a tothom: Una dimensió de la personalitat present en la conducta humana, una energia integradora i globalitzadora de l'individu; una funció biològica i també una font de trobada, d'intimitat, de comunicació de sentiments i afectes que envolta a l'individu des de el seu naixement fins a la mort. Estaria bé que la societat considerés l'exercici de la sexualitat com un dret i com un element fonamental de la qualitat de vida.

Hi ha moltíssimes barreres en aquesta dimensió de la persona, i no tal sols en la persona amb una discapacitat evident...

Ara per ara, en el nostre país, i per moltíssimes persones, ni tan sols es contempla que la sexualitat i l'exercici del sexe pugui ser una realitat per a aquelles persones que, física i/o psíquicament, són dependents. Encara diria més, encara hi ha un intent d'ocultar que aquesta realitat existeix per aquestes persones. La realitat ens indica que hi ha demanda, hi ha la necessitat i l'única manera d'accedir actualment pot ser a través de l'organització de petits col·lectius que ho abanderen. Es començan a veure associacions sense ànim de lucre que aporten possibilitats de poder establir un tipus de relació mes afectiva o més sexual en funció de la demanda d'un individu concret, com també han existit i existeixen agències matrimonials i webs de trobada. Poden haver moltes dificultats per establir relacions, sobre tot de parella, amb altres persones quan existeix una discapacitat funcional. En altres països està més normalitzat, i solament a Suïssa existeix un marc legal.

Partint de tot això, potser caldria un marc legal que regulés l'assistència sexual per el que és la part contractual i per garantir una adequada atenció i el respecte i la privacitat de les persones que poden necessitar aquest suport per la seva discapacitat. El marc legal pot ajudar o deuria poder ajudar en alguns casos, perquè el millor seria que no calgués estructurar unes relacions i unes conductes humanes que no poden ser estructurades.

– Més enllà del tema de l'assistència sexual, creus que en general els joves i adults amb diversitat funcional estan ben informats respecte a la seva sexualitat, i que els programes educatius estan alineats amb el model de l'assistència sexual?.

Rotundament no. És més, inclouria en el concepte de diversitat funcional a les persones que som aparentment "normals".

La sexualitat i la funció eròtica, tal com l'hem concebuda abans, és integradora, és pròpia de l'ésser humà, i expressa llibertat: La llibertat per disposar d'ella i col·locar-la al servei de la comunicació, del plaer i de l'amor.
La sexualitat és única. No existeix això de la sexualitat del discapacitat, no és diferent. Pot expressar-se de maneres diferents, es poden tenir més o menys dificultats per els problemes motrius, mentals, de comunicació, etc, però la sexualitat és la mateixa. És molt important interioritzar això (i de pas, eliminar uns quants mites erronis...).

Educar en la sexualitat és contribuir al desenvolupament de la persona humana en la seva totalitat. De fet, els rols sexuals apareixen des del moment del naixement. Els pares, els jocs d'imitació, els jocs simbòlics, els germans, l'escola, l'entorn social, els amics, la televisió, les webs...Tot contribueix a que la persona es vagi formant com a persona sexuada i a que aprengui a vehiculitzar els desitjos de comunicació, de plaer, d'amor que parlàvem abans.

Tenir una discapacitat, com en el cas de la paràlisi cerebral, canvia ja des del naixement o poc després aquests rols. El cos és diferent i es mou de manera diferent, i ha de portar a sobre coses diferents (ortesi, cadira...). I també, les diferents intervencions terapèutiques que es reben al llarg de la infància, la necessitat d'escolarització especial... Tot influeix a l'hora de conformar la personalitat i es poden generar sentiments de ràbia, d'angoixa, de por, d'enveja, etc, que no troben un bon canal d'expressió, perquè, entre altres coses, es reprimeixen des de fora, inclús sota el marc d'un programa educatiu. Tot això pot dificultar l'expressió de la sexualitat de la persona i condicionar les relacions futures.

Els programes educatius (i sempre des de la meva opinió) no contemplen aquest desenvolupament integral ni des de l'àmbit de l'escola ordinària, ni des de l'àmbit de l'educació especial. Sí s'expliquen coses lligades a la biologia de la sexualitat, però no com aquesta part de la personalitat que és, i menys, sobre com exercir-la en un futur. Ni tampoc es dóna suport als pares perquè ajudin al seu fill amb discapacitat a posar-la de manifest d'una manera enriquidora. Així que, sobre la possibilitat d'assistència sexual, ni paraula...

- Creus que la persona amb diversitat funcional té les mateixes capacitats per expressar-se sexualment que una altra persona?

Com he dit abans, la sexualitat és única, però las maneres d'expressar-la poden ser diferents. I dic les maneres, no les capacitats. Perquè la capacitat hi és. Cadascú a la seva manera i des del seu propi desenvolupament. Això no vol dir que tothom tingui les mateixes necessitats, ni molt menys. Com es comenta més avall, les necessitats poden variar moltíssim segons el grau d'afectació mental.

En la teoria, la figura de l'assistent en l'exercici de la sexualitat es planteja com un professional format, sensible, i terapeuta, capaç d'aplicar diferents models d'atenció més enllà patrons establerts.

- ¿En les persones amb diversitat funcional, quin model de sexualitat creus que predomina més, el model genital , o el model més emocional, més platònic?

Les manifestacions sexuals de les persones amb discapacitats responen més a la seva edat mental, que a la seva edat cronològica. Això s'ha de comprendre i respectar; quan hi ha un dèficit intel·lectual la sexualitat respon en general als diferents períodes evolutius de la sexualitat infantil i les seves necessitats estaran més lligades a això que a lo esperable per edat. En aquests casos, el més probable és que la persona busqui expressar afecte o rebre afecte, encara que la seva manifestació externa pugui indicar un desig més genital. Això, entre altres coses, pot generar abusos.

Forma part d'aquesta evolució de la pròpia sexualitat la masturbació, i si es practica, el millor que podem fer és orientar-ho cap a l'acte íntim i privat que és, encara que es necessiti ajuda.

I posteriorment, ja vindria la maduresa sexual. Que la persona ho orienti cap a una manifestació més genital o cap a una orientació mes platònica, ja dependrà, no solament de cada individu, sinó de l'evolució que faci cada individu al llarg de la seva vida. I això per a tothom, amb o sense discapacitat!

Un terapeuta, o assistent, sexual hauria de tenir la formació adequada per poder saber detectar quina és la demanda que es fa en un moment donat per part d'una persona concreta i donar-li allò que demana, sigui mostrar-se, sigui acaronar o ser acaronada, sigui una relació genital.

Crec que el més important, i ja per concloure, i partint de la importància que té la sexualitat en el nostre desenvolupament com a éssers humans, és que podem arribar a expressar-la amb llibertat en el nostre entorn, sense recriminacions, sense condemnes, i que si per això cal ajuda, que com a societat siguem capaços de proporcionar-la.

Jose Manuel Pardo. Treballador d'Esclatec.

- ¿Creus que estaria bé generar un marc legal en relació al tema de l'assistència sexual?.

Sí perquè hauria de considerar-se l'assistència sexual com una professió més.

– Més enllà del tema de l'assistència sexual, creus que en general els joves i adults amb diversitat funcional estan ben informats respecte a la seva sexualitat, i que els programes educatius estan alineats amb el model de l'assistència sexual?.

No ja que encara avui hi ha molts tabús sobre aquest tema.

- Creus que la persona amb diversitat funcional té les mateixes capacitats per expressar-se sexualment que un altra persona?

Totalment perquè una persona amb diversitat funcional, depenent de les seves limitacions, pot tenir una vida sexual normal.

En la teoria, la figura de l'assistent en l'exercici de la sexualitat, es planteja com un professional format, sensible, i terapeuta, capaç d'aplicar diferents models d'atenció més enllà patrons establerts.

- ¿En les persones amb diversitat funcional, quin model de sexualitat creus que predomina més, el model genital , o el model més emocional, més platònic?

Predomina més el model emocional, ja que quan estàs amb una noia, sempre vols tenir un bon record d'aquell moment.

Pepa Cantero.
El seu germà es visita y coneix ASPACE des de fa molts anys i viu en una residència.

– ¿Creus que estaria bé generar un marc legal en relació al tema de l'assistència sexual?.

Sí. Aunque en mi opinión considero que las trabajadoras y trabajadores sexuales deben tener una preparación y sensibilización para tratar con este colectivo.

– Més enllà del tema de l'assistència sexual, creus que en general els joves i adults amb diversitat funcional estan ben informats respecte a la seva sexualitat, i que els programes educatius estan alineats amb el model de l'assistència sexual?

No. Quizá una minoría. Ya que siendo un tema delicado, la familia no suele tocar el tema, o no está capacitada para ello. Siempre ha habido mucho tabú. Algo de lo que no se habla o se intenta ignorar. Un sector de los más jóvenes sí que manifiesta sus necesidades sexuales de forma abierta. Por otra parte, desconozco los programas educativos

Gemma Deulofeu Villanueva.
Psicòloga i sexòloga. Treballa a Aspanim.

– ¿Creus que estaria bé generar un marc legal en relació al tema del'assistència sexual?.

Sí que ho crec donat que genera una protecció real vers les persones tant pels assistents com per als assistits, hauria d'existir una coresponsabilitat ètica i legal en la prestació d'aquest servei.

– Més enllà del tema de l'assistència sexual, creus que en general els joves i adults amb diversitat funcional estan ben informats respecte a la seva sexualitat, i que els programes educatius estan alineats amb el model de l'assistència sexual?.

En general, a la població hi ha una desinformació generalitzada, i en concret en les persones amb necessitat de suport, sobretot amb una diversitat funcional intel·lectual, existeix una manca d'informació i formació sobre sexe, afectivitat molt significativa i això els fa més vulnerables i menys conscients de les diferents opcions existents. Entre elles la possibilitat de rebre assistència sexual. Falta formació i informació per ambdues parts, tot i que ja s'estan fent accions per millorar aquest aspecte. Tandem Team n' és un exemple aquí a Catalunya.

– Creus que la persona amb diversitat funcional té les mateixes capacitats per expressar-se sexualment que un altra persona?

Dependrà de la persona, n'hi haurà que sí i n'hi haurà que no en la mesura que els resulti satisfactori. Des d'aquesta insatisfacció es poden buscar diferents tipus de suports (informatius, educatius, terapèutics, psicològics, psiquiàtrics, farmacològics, teràpia de parella, sexològics, relacionals o sexuals). A vegades la discapacitat es genera des de la pròpia actitud i amb els suports de l'entorn. Cada persona hauria de trobar la seva manera d'expressar-se sense comparar-se amb ningú ni cap model en concret.

– Creus que la persona amb diversitat funcional té les mateixes capacitats per expressar-se sexualment que un altra persona?

Depende de cada caso. Según el grado de capacidad funcional, psíquica, física, emocional e intelectual.

En la teoria la figura de l'assistent en l'exercici de la sexualitat es planteja com un professional format, sensible, terapeuta, capaç d'aplicar diferents models d'atenció més enllà patrons establerts.

– ¿En les persones amb diversitat funcional, quin model de sexualitat creus que predomina més, el model genital , o el model més emocional, més platònic?

A lo largo de mi convivencia con el colectivo, me he encontrado con ambos modelos. Y sin caer en los tópicos, en el caso de los hombres, quizá prevalece más el modelo genital y en las mujeres, el emocional y platónico

En la teoria la figura de l'assistent en l'exercici de la sexualitat es planteja com un professional format, sensible, i terapeuta, capaç d'aplicar diferents models d'atenció més enllà patrons establerts.

– ¿En les persones amb diversitat funcional, quin model de sexualitat creus que predomina més, el model genital , o el model més emocional, més platònic?

Cada persona tindrà un model de sexualitat segons el que ha viscut, sentit, possibilitats d'expressió... el que sí que segurament passarà com en la majoria de les persones que existeix una confusió entre viure la sexualitat i practicar sexe genital coital. Ens trobem en una societat molt centrada en viure una sexualitat a través dels òrgans genitals, fins i tot quan aquesta resulta insatisfactòria... cal buscar noves formes d'expressió i de viure amb la plenitud segons la pròpia persona, segons les pròpies necessitats afectives i amb un entorn que acompanyi aquest procés i no esdevingui, precisament, platònic donat que això genera molta frustració

MI PASO POR EL CENTRO PILOTO

Sandra Martín / Ex-alumna de l'escola del Centre Pilot ASPACE

A través del Facebook hemos contactado con una excompañera del Centro Piloto, con Sandra Martín. Es bonito encontrar viejas amistades, con ella coincidimos en los años 80 y actualmente trabaja en Badalona.

Me llamo Sandra Martín Rodríguez, y yo también estuve en el Centro Piloto.

No puedo asegurar entre qué años estuve ya que de eso no me acuerdo con certeza, pero de lo que sí me acuerdo es de muchas de mis vivencias allí, y de mis compañeros, aunque me acuerdo de muchas caras pero no de todos los nombres.

Me acuerdo por ejemplo de las clases de logopedia con una chica que se llamaba Sandra si no recuerdo mal, recuerdo con gran cariño al señor Antonio el primer chófer que me subía y bajaba por las tardes.

Iba a piscina a Can Caralleu con mis amigas.

Recuerdo el grupito que me hice durante mi estancia, Emilia Vicioso, Pedro Cordero, una chica que se llamaba Natalia (no me acuerdo del apellido) y seguro que me dejo mas de uno pero no me acuerdo de los nombres.

Allí todos nos trataban muy bien y nunca recuerdo que conmingo particularmente fueran muy severos.

Durante mi estancia, recuerdo que me operaron y estuve una temporada en silla de ruedas con la pierna izquierda inmovilizada.

También nos hacían revisiones para ver como íbamos creciendo, las hacían en el subterráneo del centro donde nos hacían las pruebas. Como cuando nos hacían radiografías que nos tumbaban (en una cosa muy parecida a una camilla) pero que estaba helada!, o si no cuando nos hacían electros en la cabeza que nos ponían en la cabeza como bolitas de una especie de pasta, luego nos ponían un gorrito y para acabar conectaban unos cables, y entonces decían: abre los ojos, cierra los ojos, respira hondo, no respires, todo esto parece que lo tengo muy fresco en mi memoria.

En el Centro Piloto a parte cuando era alguna fecha especial siempre se hacía algo, como la castañada, que nos íbamos al campo de fútbol a comer castañas..., cuando era Navidad que siempre aparecía Papa Noel. etc....

Después de mi salida del centro continué manteniendo el contacto con el grupo de amigos, pero al cabo de los años nos fuimos dejando de ver.
Ahora, y gracias al facebook he empezado a encontrar a algunos de mis antiguos compañeros, y me ha hecho mucha ilusión.

En definitiva mi estancia por el Centro Piloto la recuerdo con mucho cariño. <

En estas páginas dos personas de la redacción o no, defienden su punto de vista sobre un tema concreto.

En aquesta ocasió us volem proposar un debat prou important, o no..., interessant, o no... És un tema que ha estat molt debatut en tertúlies típiques de ràdio o tele, ara tant de moda, i nosaltres no ens volíem quedar al marge.

MONARQUIA O REPÚBLICA?

El Nico i el "Matafaluga". Podríem dir que dos "històrics". Exposen la seva opinió, sense embuts, defenent Monarquia o República, debat sorgit després de l'abdicació del Rei fa ben poquet. Que cadascú en tregui les seves conclusions. Si queréis añadir algún comentario sobre el tema nos lo podéis hacer llegar al mail: connexio@aspacecat.org

Antonio (Nico) Senillosa Olano

PER QUÈ MONARQUIA?

La monarquía era una forma de gobierno en la que el soberano encarnaba todos los poderes y sólo rendía cuentas a Dios. El ejemplo más claro de monarquía absoluta era Luis XIV, cuya frase más celebre fue "El estado soy yo".

La monarquía hoy, es una monarquía parlamentaria y constitucional, pues el Rey, delega todos sus poderes a los representantes del pueblo, democráticamente elegidos en elecciones libres.

Y constitucional porqué a su vez, el monarca acepta una constitución en la que sus funciones están reflejadas, como lo están en la Constitución Española, votada por el pueblo español y refrendada por las Cortes, sancionada por el Rey, y actualmente jurada por el nuevo rey Felipe VI y a la cual todos nosotros debemos atenernos.

Como dice la Constitución Española en el artículo 1.3 "LA FORMA POLÍTICA DEL ESTADO ESPAÑOL ES LA MONARQUÍA PARLAMENTARIA".

La Monarquía parlamentaria se basa en dos puntos igualmente importantes que son:

• El control del parlamento a la corona, o sea los representantes del pueblo elegidos democráticamente. Otra forma de control son las diferentes funciones que le otorga la Constitución.
• Y la Corona controla al parlamento y al gobierno porqué al ser el Rey el jefe del Estado debe recibir informes periódicamente de todo aquello que el gobierno, sea del signo que sea, esté haciendo.

En el año 1975 tras la muerte de Franco, el Rey Juan Carlos I era reacio a jurar los principios generales del movimiento. Así se lo hizo saber a Torcuato Fernández Miranda y la respuesta de éste fue "MAJESTAD, JURARLO QUE NOSOTROS YA LOS IREMOS CAMBIANDO POCO A POCO".

En el año 1978 el Rey gratificó la Constitución renunciando así a todos los poderes que le atribuían las leyes franquistas. Después se la jugó, eligiendo a un procurador en Cortes, hasta entonces desconocido, poniéndolo como Jefe de Gobierno (Adolfo Suárez) mediante una celebración de elecciones.

Con esta clase de historia llegamos a la conclusión de que en una monarquía parlamentaria actual el Rey delega sus poderes en los tres órganos fundamentales:

• LEGISLATIVO: Parlamento
• EJECUTIVO: Gobierno
• JUDICIAL: Jueces

Con lo cual los monarcas en la actualidad sólo son JEFES DE ESTADO. Demos una oportunidad al nuevo REY.

A continuación voy a exponer las razones por las que considero debemos confiar en el nuevo Rey:

1- Es el soberano mejor preparado. Ha estudiado en Canadá, conoce y domina varios idiomas, entre los que se encuentran el inglés, el francés y el catalán.

2- Como dijo en su discurso, en él encontraremos "un interlocutor dispuesto a escuchar, aconsejar y encontrar soluciones que nos puedan satisfacer a todos". También se comprometió a que la institución a la cual representa sería un ejemplo de transparencia, ética y moral.

3- Es el primer Rey que siguiendo el consejo de su madre, la Reina Sofía, se ha casado por amor y no por razones de estado.

4- Conoce el mundo militar, pues ha recibido instrucción dos años en cada cuerpo (Tierra, Mar y Aire) y conoce la forma militar.

5- Ha sido educado por su padre el rey Juan Carlos, para desempeñar este cargo. Por poner un ejemplo, en el año 1981, en el intento del golpe de estado, el Rey quiso que el por aquel entonces príncipe Felipe estuviera a su lado para ver cómo se solucionaba el intento del golpe de Estado (23F). Eso quiere decir que el Rey mantuvo despierto al entonces Príncipe de Asturias, hasta altas horas de la madrugada, como parte en su educación.

Todas estas razones me hacen confiar en que el Rey Felipe VI será un buen rey y aportará otros 30 años de paz. <

Fundació Félix Llobet Nicolau
APROV. PER O.M. 5 ABRIL 1956

gracare
AMPLIA GAMA EN EXPOSICIÓN (400 M2 APROX.) DE:
SILLAS DE RUEDAS AUTOPROPULSABLES, TRANSPORTE, PASEO, COMEDEROS/ALTOS Y LIGERAS
SILLAS ELÉCTRICAS DIFERENTES MARCAS Y MODELOS
SILLAS PARÁLISIS CEREBRAL
SISTEMAS Y AYUDAS PARA BAÑO Y ASEO PERSONAL
AYUDAS PARA ACTIVIDADES DIARIAS: LECTURA, ESCRITURA, MANUALIDADES, ALIMENTACIÓN, ASEO, ETC.)
SOMOS ESPECIALISTAS EN SISTEMAS DE SEDESTACIÓN (BUENA POSTURA CORPORAL).
c/ Entrecos, 165
08019 BARCELONA
tel. 93 490 26 29
fax. 93 439 75 75
www.gracare.com

Matafaluga

PER QUÈ REPÚBLICA?

La monarquia és una forma de govern d'altres èpoques, per tant, obsoleta, anacrònica, vella, corrupta, pomposa i malgastadora. De fet, ja n'hi ha molt poques, i constitucionals encara menys.

Tot i així a l'Estat espanyol hi ha una monarquia constitucional, amb tics i connotacions de caire totalitari ja que la va imposar un dictador sense demanar al poble què volia.

La monarquia no es tria, és per descendència. En cas d'haver-hi un referèndum sobre monarquia o república, també es podria consultar quina branca de la dinastia es voldria, carlistes o borbons, perquè històricament és possible.

Respecte a les despeses, la monarquia genera una gran despesa al país, que d'altra manera podria invertir en altres funcions.

La república és més participativa, democràtica, permet l'elecció, és més dinàmica i activa.

Ens hauríem de preguntar igualment, quin tipus o estructura de república volem: federal, cofederal, unió de repúbliques independents?

La 1a República va ser molt curta, per això no va tenir gaire pes històric. Durant la 2a República es van fer lleis molt progressistes en tots els graus socials, per exemple en l'educació, els drets dels treballadors, respecte a la dona, el divorci, o l'avortament, però va pecar d'ingenuïtat en no advertir l'etapa políticament convulsa que va portar a la guerra civil.

Cal recordar que en acabar la dictadura, no es va preguntar al poble si monarquia o república, es va imposar.

La monarquia sempre ha estat vinculada a l'església i al poder capitalista, en canvi la república sempre ha estat una forma de govern laica i pública.

Quan les colònies espanyoles van aconseguir independitzar-se, no van continuar amb aquestes estructures de govern arcaiques.

Caldria preguntar-nos si l'Estat espanyol hagués participat a la 2a guerra mundial, si podríem parlar actualment d'haver expulsat la dictadura i haver tingut una república.

Així doncs, que actualment la majoria de la classe política que tenim, a corre-cuita, estigui fent una pantomima que ratlla en la caricatura, per justificar la continuïtat i descendència de la dinastia borbònica, em sembla una presa de pèl que els ciutadans d'aquest país no ens podem permetre.

Per això, hem de cridar amb força VISCA LA REPÚBLICA!

ROSAS Y ESPINAS SOBRE RUEDAS

Martí Cuixart / La Redacció

(Luís Roberto Arturo y Cristina de los Álamos Caídos –dos "tetras" con eléctrica–, platican de su pasado. Ella hace informática y pediatría. Él consigue trabajo de informático. Ella entra en una residencia. Él conoce a Juanjo, un joven "sin papeles". Cristina hace prácticas de pediatría. Le proponen a Luís introducir droga. Con Juanjo abre un locutorio con Lucía al frente. Luís entra en la residencia y les dan una habitación. Critican no poderse casar y la "resi" es trasladada. Juanjo y Lucía se casan y Luís explica cómo escribir fácil.)

Capítulo XXV

A Cristina le propusieron un cargo más importante con un sueldo más alto i dándome de alta a la Seguridad Social. Pero ella lo tuvo que rehusar porqué, a parte de perder la no contributiva, pagaría mucho más en la residencia por pasar al nuevo sistema de aportación. Entonces el jefe de la escuela de pediatría le propuso ser jefe de personal con un considerable aumento de sueldo, que cobraría en dinero negro para que no le contabilizara de cara a la residencia. Lo que no le dijo es que así él podía, con engaños, justificar parte de lo que gastaba en droga, tanto para su propio uso como para su posterior venta entre los respetables padres de los niños que acudían a la guardería y escuela de pediatría de la parte alta de Barcelona.

Juanjo, con una pequeña moto, como futuro padre y para pagar los gastos del piso que habían alquilado él y Lucía, repartía la prensa escrita a un sector de Nou Barris antes de ir con Lucía a abrir el locutorio. Por la tarde hacía el reparto de mercancías. Lucía había entrado en el sexto mes de embarazo; ya sabían que llevaba una niña, que se llamaría Sara. Luís y Cristina serían los padrinos honoríficos, ya que no sería bautizada, como sus padres tampoco pasaron por la vicaría al casarse. Lucía pronto tendría que coger la baja y Luís iba buscando desesperado una sustituta, sobre todo, desde un día que Lucía le vomitó todo el bacalao en salsa encima y tuvo que ir corriendo con la silla eléctrica a que le ducharan y cambiasen la ropa.

Una noche que estaban estrechamente abrazados Luís y Cristina en la misma cama, ella dijo:

–Una compañera me dijo que cuando estaba con su pareja se imagina que está con un cuidador que le gusta mucho. Yo si estoy contigo nunca podría pensar que estoy con otro por más atractivo que fuera.

–Yo tampoco. Cuando estoy con mi blanca paloma no pienso en ninguna otra, aunque tenga más curvas que la Rabassada.

–¿Y todas las caribeñas que has examinado para sustituir a Lucía?

–De todos modos, me quedo con tus muslos, cariño. <

Continuará...

doble v doble v doble v

→ **www.tiempo.com**
Ara que ve l'estiu, que estem constantment pendents del temps que fa, perquè volem anar a la platja, al riu, d'excursió, a les festes del poble, costellades... En definitiva, que volem gaudir del temps, de les nostres vacances. Doncs, aquesta pagina web pot ser d'utilitat, tant a nivell de Catalunya com de la resta del món.

→ **www.civit.me**
Aquesta web és un nou projecte d'un dels nostres companys de la redacció, en Víctor. Vol posar en marxa una marca, Civit, amb personalitat pròpia, amb valors, i amb molta il·lusió.
Com a emprenedor, en Víctor, us anima a que entreu a la seva web, on trobareu productes que han estat dissenyats per ell.

→ **www.bancdelsaliments.org**
En la seva fundació ara fa 26 anys, el Banc dels aliments es va posar a disposició de les entitats benèfiques, amb una voluntat d'especialització en la captació d'aliments, perquè siguin distribuïts per les entitats benèfiques d'acord amb les seves necessitats En els últims anys el rostre de la pobresa ha canviat, i cada cop hi ha més gent amb dificultats d'aconseguir aliments. La tasca del banc d'aliments és indispensable, i s'ha multiplicat. Des de la redacció de la revista us animem a ser solidaris, us animem a col·laborar amb el banc d'aliments.

→ **www.turismeperatothom.com/**
Tota la informació per organitzar-nos unes bones vacances a Catalunya. I, si no t'arriba per les vacances, pots programar excursions. Informació sobre allotjaments, transports, agències de viatges, per zones turístiques, activitats esportives, oci, natura..., evidentment, accessible.

LECTURES

La Redacció

"SENSUAL: RELATOS DE SEXO Y AFECTO EN LA DISCAPACIDAD"
Gemma Deulofeu i Clara i Clos, psicòlogues, han escrit aquest llibre a partir d'uns relats sobre l'amor, la sexualitat, i la sensualitat des de la serietat i l'afecte. A partir de les seves notes, després de cada relat i gràcies al seu coneixement i l'experiència professional, es construeix una guia per a tots els professionals i familiars que s'hagin sentit desconcertats a l'hora d'abordar aquest tema.

Ens ajudarà a reflexionar sobre el fet de que ens consti tant reconèixer i satisfer les necessitats sexuals bàsiques quan impliquen a una persona amb alguna discapacitat.

Editat per Comanegra, i amb la col·laboració de la Fundació Pere Mitjans, i Aspanin. **http://www.comanegra.com/**

7 DIFERÈNCIES

La Redacció

ENCREUAT

La Redacció

HORITZONTALS: 1: Recipient on es llencen papers i altres desprestigis. – **2**: Donaran ànims. – **3**: Aparell-trampa per atrapar certs animals que fan por i fàstic, sobretot, a les dones. – **4**: Que té ales. Ben rentat. - **5**: Nom comercial d'un dret fiduciari sobre àrea. Ono-matopeia utilitzada per fer aturar un animal, especialment el cavall. - **6**: Fa-ci servir el seu dret d'elegir els seus representants polítics, encara que des-prés s'evacuï amb la dreta i l'esquerra (a l'inrevés). Fill de Noè. - **7**: Poble de la Corunya (a l'inrevés). El que diuen els nuvis quan es casen si no volen deixar la parella amb un pam de nassos. – **8**: Treu (a l'inrevés i en castellà). 1.000. Tercera lletra de l'abecedari.

VERTICALS: A: Element indispensable per a la fabricació d'espelmes. – **B**: Un treball o estudi fet a base de l'anàlisi. – **C**: Aparell de cuina que serveix per picar i mesclar els aliments. - **D**: Dones que s'emocionen fàcilment i ho expressen. – **E**: Sigles de l'associació escocesa que proporciona suport per a un sistema d'avaluació únic i coherent a través del qual es desenvoluparan la comprensió i la pràctica professional en l'avaluació i les normes i expectatives i es comparteixen. Consonant que xiula. Mil. – **F**: Existien. Consonant. Una altra consonant. – **G**: Estranyeses. - H: Referent al cos.

	A	B	C	D	E	F	G	H
1								
2								
3								
4					■			
5						■		
6					■			
7						■		
8					■		■	

SOLUCIÓ 1: Paperera. 2: Animaran. 3: Ratonera. 4: Alat. Net. 5: Fidis. So. 6: itoV. Sem. 7: Nirem. Sí. 8: acaS. M. C.

Autocars RAVIGO, S.L.

ASPACET

impressió responsable

IMPRESSIÓ

REPROGRAFIA · TRÍPTICS · TARGETES · INVITACIONS · FLYERS...

DISSENY GRÀFIC

TARGETES · LOGOS · FLYERS · TRÍPTICS · DISSENY...

MANIPULATS

ENQUADERNACIONS · PLASTIFICATS · ENSOBRATS

MAILING

GESTIÓ BASE DE DADES · MAILING MANUAL · PLEGAT

ALTRES

SECRETARIA TÈCNICA · ENQUESTES

El Centre Especial de Treball ASPACET és una iniciativa per integrar laboralment persones amb discapacitat.

aspace INSTITUT FUNDACIÓ PRIVADA

Carrer Marc Aureli, 16 // 08006 Barcelona // Tel. 932 003 568 // aspacet@aspace.cat